



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašiny a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **N. D.**, zastoupené JUDr. Vladimírem Čarňanským, advokátem se sídlem Vodičkova 41, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2014, č. j. CPR-16672-3/ČJ-2013-930310-V231, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2014, č. j. 1 A 15/2014 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím z 9. 2. 2013, č. j. KRPA-37048/ČJ-2013-000022, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uložila stěžovateli správní vyhoštění; doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, byla tímto rozhodnutím stanovena na jeden rok. Počátek doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatelka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stěžovateli stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 citovaného zákona, a to do 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců správní

orgán rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaná“) rozhodnutím z 14. 5. 2013, č. j. CPR-3096-3/ČJ-2013-930310-V231, odvolání stěžovatelky zamítla. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 1 A 38/2013 - 26 z 24. 7. 2013 toto rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.

Správní orgán I. stupně v návaznosti na předchozí procesní vývoj věci rozhodnutím z 2. 12. 2014, č. j. KRPA-37048-38/ČJ-2013-00022, uložil stěžovateli správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (pobyt cizince na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu); počátek doby, po kterou nelze stěžovatele umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovil na 1 rok, dobu vycestování stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil též dobu vycestování z území České republiky, a to do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalovaná rozhodnutím z 31. 3. 2014, č. j. CPR-16672-3/ČJ-2013-930310-V231, odvolání zamítla, když se ztotožnila s důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně mj. v otázce posouzení dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 1 A 15/2014 - 59 z 30. 9. 2014 stěžovatelčinu žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

Stěžovatelka podala proti rozsudku Městského soudu v Praze z 30. 9. 2014, č. j. 1 A 15/2014 - 59, kasační stížnost. Podle jejího názoru posoudil Městský soud v Praze nesprávně otázku přípustnosti vyhoštění podle § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky. Stěžovatelka připomněla, že podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do osobního nebo rodinného života cizince. Stěžovatelka poukázala na to, že tuto námitku uplatnila již v řízení o předchozí žalobě proti původnímu rozhodnutí o správním vyhoštění, Městský soud v Praze rozsudkem z 24. 6. 2013, č. j. 1 A 38/2013 - 26, toto rozhodnutí zrušil a v odůvodnění uložil správnímu orgánu, aby se s tvrzením stěžovatelky vypořádal a provedl úvahu o tom, zda přerušení materiálního zajištění dětí nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

Stěžovatelka je toho názoru, že i když se žalovaný touto otázkou zabýval, přesto v úvaze výslechem stěžovatelky zjištěné skutečnosti nesprávně vyhodnotil, když dospěl k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. Stěžovatelka je toho názoru, že přerušení materiálního zajištění dětí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života a nelze ji proto z České republiky vyhostit.

Žalovaný správní orgán neshledal ve svém postupu pochybení, má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatelka vůči rozsudku městského soudu uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžejní právní otázkou je otázka posouzení přípustnosti uloženého správního vyhoštění ve vazbě na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda by tímto úkonem došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Ve věci, jak již správně vyložil Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“), především vůbec není sporu o tom, že stěžovatelka na území České republiky pobývala neoprávněně. Ve správním řízení bylo spolehlivě zjištěno, že stěžovatelka takto na území pobývala v době od 27. 9. 2011 do 26. 1. 2013 s tím, že posledně uvedené datum je dnem zajištění cizinky. V řízení současně nebylo prokázáno, že by stěžovatelka pobytové oprávnění ke dni zajištění alespoň vyřizovala. Podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tedy byly splněny.

Z ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zásah do rodinného a soukromého života cizince v důsledku uloženého správního vyhoštění je v zásadě přípustný; výjimkou jsou pouze ty situace, při nichž by došlo k intenzivnímu tj. „*nepřiměřenému zásahu*“ do soukromého nebo rodinného života cizince. K bližšímu výkladu odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek z 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 3, dostupný na www.nssoud.cz.

Pokud jde o meze aplikace jinak velmi obecně konstruovaného ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, městský soud přiléhavě poukázal na východiska judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která se týká posouzení zásahu do práva na respektování rodinného a soukromého života garantovaného článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (v České republice publ. pod č. 209/1992 Sb.); z těchto premis ostatně vychází při rozhodování též Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 3, dostupný na www.nssoud.cz). Jak již uvedl ve svém rozsudku městský soud, tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „*imigrační historii*“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57 - 58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že stěžovatelka pobytem na území České republiky porušila několik právních předpisů. Relevantním porušením z hlediska

správního vyhoštění byl delší pobyt stěžovatelky (prakticky stejnou dobu jako předtím legálně) bez povolení k pobytu, bez zdravotního pojištění a bez potřebného povolení k zaměstnání. Nejvyššímu správnímu soudu je přitom z úřední činnosti známo, že Filipíny disponují v České republice zastupitelským úřadem. Lze tedy důvodně očekávat, že zastupitelský úřad je svým občanům v jejich záležitostech nápomocen, zmíněné porušení právních předpisů proto obecně podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze omluvit případnou neznalostí zákonů České republiky.

Ze správního spisu vyplývá, že k samotné otázce zásahu do soukromého a rodinného života učinil žalovaný (zejména na základě vyjádření samotné stěžovatelky) následující skutkové závěry:

- stěžovatelka má rodinné vazby pouze v zemi původu, neboť na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči, stěžovatelka nežije ve společné domácnosti s občanem České republiky nebo s občanem Evropské unie, kvůli které by skončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené,
- děti stěžovatelky žijí s její matkou na Filipínách,
- i když stěžovatelka přicestovala 29. 5. 2010 za prací a pracovala jako masážní terapeutka, ode dne, kdy jí na území skončil legální pobyt, tj. od 27. 9. 2011, je plně finančně závislá na přátelích, finanční prostředky, které získávala příležitostnou pracovní činností, pokryly pouze její životní náklady na pobyt na území,
- produktivní věk a dobrý zdravotní stav nebrání stěžovatelce ve vycestování z území České republiky a v zapojení do pracovní činnosti v domovské zemi.

Žalovaný rovněž hodnotil, že stěžovatelka v protokolech z 26. 1. 2013 a z 30. 10. 2013 vypovídala rozporně a protichůdně o možnostech zabezpečení svých dětí. Stěžovatelka v protokolu z 30. 10. 2010 uvedla, že od září 2011 zde již nepracovala a finanční prostředky získávala od přátel, kterým občas pomáhala s úklidem či hlídáním dětí, bydlí u přátel, za ubytování nic neplatí, finanční prostředky jí postačí na úhradu nákladů na pobyt, finančně nepodporuje svou rodinu na Filipínách, neboť nemá žádné peníze. Stěžovatelka přitom uvedla, že náklady na chod domácnosti na Filipínách činí kolem 15.000 Kč. Penězi na Filipínách disponuje její matka, zaměstnankyně státní správy, sama stěžovatelka nemá prostředky na opatření letenky.

Na základě uvedeného lze učinit spolehlivý závěr v otázce zásahu do práva na soukromý a rodinný život stěžovatelky a tím tedy i o možném naplnění překážky uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud se především plně ztotožnil se závěry městského soudu a žalovaného, podle kterých platí, že vycestováním stěžovatelky za vylíčených okolností rozhodně nebudou narušeny její rodinné či osobní vazby na území České republiky. Stěžovatelka ani netvrdila, že by k takovému narušení na území České republiky vůbec mělo dojít a žalovanému, městskému soudu a ani Nejvyššímu správnímu soudu taková skutečnost ze spisu nevyplynula.

Ve shodě s městským soudem a žalovanou také nepřehlédl, že stěžovatelka dle svého tvrzení nedisponovala žádnými stálými a pravidelnými příjmy; možnost dosažení

pokračování

pravidelného příjmu na základě vlastní činnosti (legálního zaměstnání či živnosti) byla pro stěžovatelku vzhledem k absenci povolení k pobytu významně ztížena. Stěžovatelka pro obtížnost vlastního zabezpečení proto sotva mohla rodinu na Filipínách v tvrzeném rozsahu finančně podporovat, a proto nemůže ani správním vyhoštěním znamenat významný zásah do rodinné situace stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že provozování tvrzeného původního zaměstnání stěžovatelky – práce masážní terapeutky – není omezeno výlučně na území České republiky; stěžovatelka navíc sama potvrdila, že si zde příležitostně přivydělávala i odlišnými činnostmi např. hlídáním dětí či úklidem. Ačkoliv lze jistě přihlídnout k tomu, že i tyto výdělků stěžovatelky na území České republiky oproti např. domovskému státu mohou být dochovány v odlišné výši, nemůže to přesto podle Nejvyššího správního soudu významně odůvodnit její setrvání na území České republiky, aby tak byla lépe zabezpečena výživa jejich dětí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka především neuvedla žádné významné skutečnosti, podle nichž by bylo lze usoudit na přímou souvislost mezi potřebou pobytu stěžovatelky na území České republiky a výživou její rodiny na Filipínách.

Stěžovatelka v kasační stížnosti žádné jiné důvody, pro něž by podle §119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, mělo na základě správního vyhoštění dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života cizince, neuvedla. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem uzavírá, že oproti dřívějšímu rozhodnutí žalovaného z 14. 5. 2013, č. j. CPR-3096-3/ČJ-2013-930310-V231, nynější úvahy žalovaného poměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky se zájmem státu výše vyloženým požadavkům judikatury dostály.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost proti napadenému rozsudku městského soudu není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu náklady přesahující běžný rámec výdajů na administrativu nevyplývaly, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. března 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu